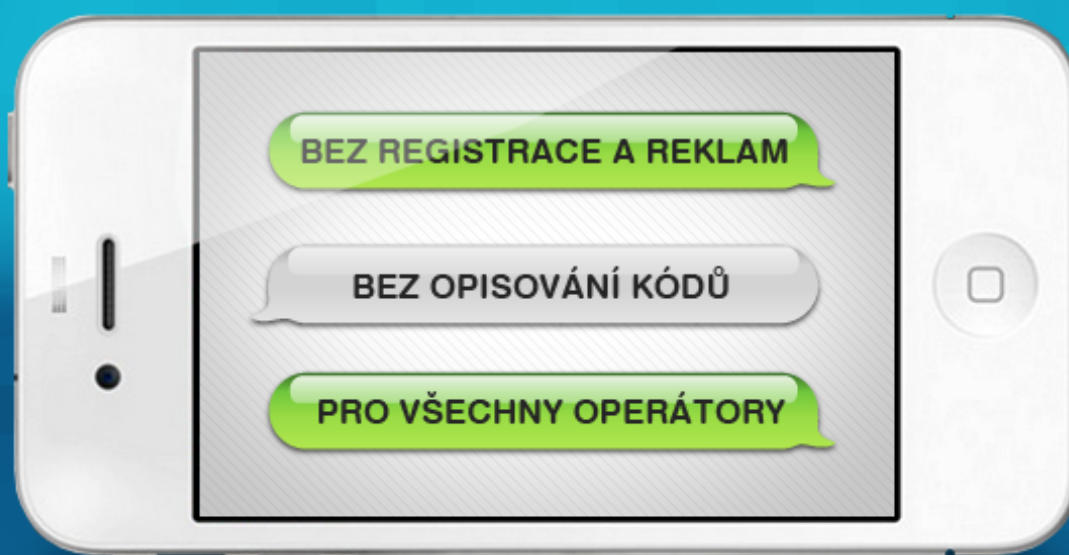

Hysteria

Gabriel Decay

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu

HYSTERIA

Gabriel Decay

Jeden a půl roku

Doted' bylo všechno v pořádku, ale najednou přišla příšerná bolest. Co se to, sakra, děje? Hlava mi snad pukne bolestí. Připadám si, jako bych neměl končetiny a přitom v nich mám při příšerný křeče. Moji mysl pohlcuje temno.

Žiju, bože, žiju. Vím to. Slyším, jak mi tluč srdce, je to, jako by mi někdo bubnoval u hlavy. Cítím, jak se mi zvedá hrudník, dýchám. Ovšem ta bolest v krku. Jako by se mi rozpaloval zevnitř. Chci křičet, ale nejde to. Opět mě zahaluje temnota.

O čtyři dny později

Celou tu dobu jsem byl zde, v nemocnici. Celej ten neskutečnej čas. Svět se změnil za ten rok a půl, co jsem spal. Všechno je naruby. Všechno je jinak. Rodina, doktoři, sestry – všichni mi říkají, že je fajn, že jsem vzhůru. Jo, to je, ale já nevím, na co se jich mám ptát. Nevím, o čem si s nimi mám povídat. Všechno, na co si pamatuji, je rok a půl starý. Je to noční můra. Přesto vím, že chci žít. To je to jediný, čím jsem si jistý.

Když jsem svoji malou sestřičku viděl naposledy, bylo jí pět a uměla sotva barvy. Dneska je to sedmiletá slečna, co mi na klíně čte knížku. Je to frustrující. Jsem vzhůru a některý věci jsou stejný. Nevidím žádný rozdíl mezi minutou a hodinou, mezi dnem a nocí. Vlastně jeden rozdíl vidím, ve dne nepotřebuju baterku. Ztrácím se ve svojí hlavě.

Každý den sem za mnou choděj příbuzný. Je to od nich milý, ale já si s nimi nemám co říct a z toho se mi chce brečet. Je mi smutno. Jsem tu sám a nemám co dělat. Na telku mě koukat nebaví a spát mi nejde. Ono se není čemu divit, když jsem doted' spal rok a půl. Musím přiznat, že mě to děsí. O ničem jiným nepřemýšlím. Svět se změnil, nic není jako bývalo.

O týden později

Už jsem doma přes tři hodiny. Je to tu úplně jiný. Celý předělaný a to mě mrzí. Nejvíc mě asi mrzí, že mi umřel pes. Prý se utrápil smutkem, chudák. Bloudím po celým bytě a hledám něco, co by mi alespoň na chvíli vrátilo čas zpět. Hledám alespoň nějaký předmět, který by mi připomněl ten starý domov, který jsem měl tak rád. Tahle moderna se mi nelíbí. Je to tu takový prázdný, neútulný.

Sedím u sebe na posteli, rozhlížím se po pokoji a pláču. Proč? Proč jsem měl takovou smůlu a upadl do komatu? Proč jsem radši neumřel? Proč jsem se probouzel? Abych viděl tohle? Tuhle hrůzu? To tedy děkuju pěkně. Až teď lituju, že jsem se probudil.

Najednou si připadám opravdu prázdný a nešťastný, bolavý. Připadám si, jako bych se měl každou chvíli smutkem a steskem rozpadnout. Stav smutku a melancholie, který mě přepadl po návratu domů, trval asi jen týden. Teď už jsem se zaběhl do normálního života naší rodiny.

Začal jsem si se všemi povídat, vtipkoval jsem, prostě mi už bylo fajn. Po pár dnech se začali objevovat i kámoši. Zprvu jsme hodně brečeli, ovšem když nás to přešlo, byli jsme k nezastavení. Naše šílenost dosáhla vrcholu, vyváděli jsme strašný kraviny. Byl jsem šťastnej.

Na to, jak to doma teď vypadá, jsem si začal zvykat. Už mi to tady nepříjde tak šeredný jako zprvu. Jsem doma, konečně. Ovšem moje radost netrvala věčně. Dnešní den byl fajnovej, ale jsem už opravdu unavenej. Šel jsem si tedy lehnout a vcelku rychle jsem usnul. Kolem druhý ráno mě probudila příšerná bolest. Hrozně mě bolel hrudník, doslova mi ho svíraly křeče. Nemohl jsem dýchat. Okamžitě jsem se zpotil a moji mysl ovládla naprostá panika. Nechci se udusit. Nevím, jak se mi to povedlo, ale z těch posledních sil, co jsem v sobě měl, se mi podařilo zakřičet.

Nejdříve jsem měl dojem, že jsem zakřičel málo a začal jsem se pomalu loučit se životem, když jsem uslyšel z vedlejšího pokoje, že někdo otevřel dveře. Během chvíle se dveře otevřely i u mě. Byl to otec. Bože, taková úleva. Matka zavolala sanitku a otec se vrhl ke mně. To je to poslední, na co si pamatuju. Omdlel jsem.

Doktor říkal, že to není nijak vážné. Mému mozku prostě ještě nějak nedochází, že už nejsem v komatu. Nechápe, že už normálně funguju. Prostě ještě furt jede na úsporněj režim. Zajímavý, ovšem nijak se mi to nelíbí. Představa, že se mi tohle může stát klidně znova, není nijak uklidňující.

V nemocnici jsem byl tři dny a teď už jsem druhou noc doma. Vypadám jako mrtvola a jsem příšerně utahaný. Hrozně se bojím usnout. Je to noční můra. Pokaždý, když to vypadá, že usnu, se s trhnutím proberu. Začnu na hrudníku cítit zas tu strašnou bolest a tlak, když jsem se dusil, ovšem nic se neděje. Normálně dýchám. Připadám si jako ve zlém snu.

U snídaně mě otec pozoruje, ve tváři má ustaranej výraz. Moc dobře ví, že po nocích nespím, protože mě slyší chodit po pokoji. Ale co se dá dělat? Ono to snad jednou přejde. Přes den jsem nedělal nic zajímavýho. Celej den jsem jen seděl u telky. Snažím se zkontrolovat všechny filmy, co byly za ten rok a půl natočený. Připadám si, jako bych se snažil o nějaký zápis do knihy rekordů, ovšem teď už jsou tři ráno a já zase pochoduju po pokoji se strachem usnout. Mám na výběr dvě možnosti. Buď tohle rychle přejde a já se konečně v klidu vyspím, nebo se uchodím k smrti.

Tak bych řekl, že pomalu ztrácím rozum. Zavřel jsem se do světa, kde je možné naprosto všechno. Jsou zde pokořovány veškeré zákony. Nic zde nedává smysl. Jsem svobodný. Z těchhle bludných snů mě vytrhl až starý známý tlak na hrudníku. Otočil jsem se a pohlédl na budík. Půlnoc. To je dobrý. Spal jsem skoro čtyři hodiny. Jsem vcelku odpočatý. Vstal jsem, začal chodit po pokoji a přemýšlet.

Tohle trvá už nějaký čas. Jak dlouho? To už si vážně nepamatuju. Každopádně v noci naspím tak dvě až čtyři hodiny. Že je to málo? Já vím, ale furt je to lepší než nic. Ovšem tohle rozhodně stačit nebude, jelikož začnu zase chodit do školy a na to budu potřebovat energii. Jenže kde ji mám brát, když už teď se úplně rozpadám? Zase panikařím, jsem silně nervózní, mám deprese. Nevím, jestli mám brečet z toho, jak je tahle situace zoufalá, anebo se mám smát z toho, jak už to začíná být trapný a ubohý.

Ještě byla tma, když jsem si v kuchyni udělal kafe, vzal si suchý rohlík a sedl si ke stolu. Už mě unavuje přemýšlet nad tím, jak se pořádně vyspat. Nejsem schopnej žádný aktivity. Bez čeho jsem dříve nemohl žít, to pro mě ztratilo cenu. Někdy se doslova nutím i do toho, abych si zapsal do deníku. Než jsem si ovšem uvědomil, co se děje, klesla mi víčka a moje hlava padla na desku kuchyňského stolu. Konečně jsem se vydal na dlouhou a spanilou jízdu světem fantasmie.

Jsem celý přeležely, ztuhlý a rozbolavělý. Spal jsem skoro dva dny v kuse, z toho jednu čtvrtinu na stole. Tátovi to přijde děsně legrační. Furt do mě rejpe a pak se diví, že jsem nasranej. Tak by neskákal radostí, kdyby se po šesti hodinách spánku probral v kuchyni a ne v posteli.

Moje labilita se opět hlásí o slovo. V jednu chvíli jsem fakt šťastnej, mám dobrou náladu a to k tomuhle stavu nepotřebuju někdy ani důvod. Ovšem během několika sekund se všechno změní. Polije mě chlad, dostanu doslova záchvat smutku a mám co dělat, abych se nad sebou nerozbrečel. No, a takhle se to všechno opakuje dokola, třeba i celý den. Opravdu jsem zešílel.

Matka mi poslední dobu pořád nadává, že nic nedělám. Ale jak jsem měl pomáhat, když jsem se sotva držel na nohou? Tak aby neřekla, jdu si teda alespoň uklidit k sobě, do toho příšernýho bordelu. Jenže moje matka, ta mi nic zadarmo nedá, takže se mám sebrat a dojít do pekárny pro zítřejší snídani. Procházka? Proč ne. Je to poprvé, co jsem do té nehody ve městě sám. I tady je to jiný. Náměstí je celý předělaný. Nikde žádný strom, žádný kytky. Je to doslova betonová poušť.

Zastavil jsem se na přechodu a počkal na zelenou. Byl jsem v půli silnice, když jsem si všiml dodávky, která se ke mně blížila. Nevypadá to, že řidič zabrzdí a já už asi nestihnu uhnout, neva. Stalo se, jak jsem předpokládal. Řidič nezabrzdl. On si mě nevšiml. Vlastně všiml, ale až když do mě narazil. Náraz mě odmrštil asi pět metrů. Dopadl jsem dost tvrdě, jen to zakřupal. Zatočil se mi celý svět. Takže otřes mozku a rozbitá hlava. Odesly to také žebra, levá ruka a obě nohy. Všechno zlámaný. Vše se to odehrálo v rozmezí několika málo sekund. Slyšel jsem skřípat brzdy. To bude určitě ruční brzda, jenže než jsem se nad tím zamyslel hlouběji, auto mě přejelo. Přední i zadní pneumatiky mi postupně přejely přes hrudník a nohy. Moje břicho je na sračku. Žebra mi rozpíchaly plíce jako jehelníček. Nemůžu se nadechnout.

Vidím, jak se ke mně sbíhají lidé. Nějakej chlápek v drahém obleku, nejspíš kancelářskej, někam telefonuje. Nejspíš mi volá sanitku. Drahý Pane, to už nebude potřeba, tady totiž moje cesta končí.

Z uší, očí, nosu a úst se mi valí krev. Už necítím žádnou bolest. Moje tělo mi vypovídá službu. Naposledy myslím na svoji sestřičku. No jo, to jsme si spolu moc neužili, tak snad příště.

Slyším bušení vlastního srdce, které vzápětí přestalo. Naposledy se mi zvedl hrudník, když se mi do očí vkradla temnota a já umřel.

Máám si srdce ve hnilobném rozkladu své duše

Tak takhle mizerně jsem se už dlouho necítil. V noci jsem se budil skoro každou hodinu. Tvrdím, jak moc mi na přátelích zaleží, ale to, co jsem včera předvedl, je přesný opak. Mám ten dar, že do lidí dost dobře vidím. Poznám, jestli jsou fajn nebo jestli jsou to zmetci a to je jedna z mých chyb. Co na srdci, to na jazyku. To je další úděsná vlastnost, kterou mám a myslím si, že tohle rozebírat nemusím. Je ovšem jedna věc, kterou jsem neuměl, ale po dlouhé trnité cestě jsem se ji naučil. Promiň. Omlouvám se. Mrzí mě to. Těmhle slovy v poslední době nešetřím, ale ta nejhorší vlastnost, kterou mám, je um odpouštět. Ano, někdo by mohl říct:

„Ale to je skvělý, ne?“

Ovšem není. Jedna věc je, když dokážete odpustit Vy, ale ta druhá je, aby někdo odpustil i Vám. To je taky hrozně důležitý. Naučit se, že i Vám může být odpuštěno. A to je můj zásadní problém. Nikdo mi ještě neodpustil mé chyby, přitom to potřebuju jako sůl. Kvůli tomu se ze mě (ačkoli jsem to tvrdil jiným) stala troska, egoistická svině, která se denně cpe valiem, aby si udržela zdravý rozum. Ach jo.

Vstávám s velkým bolehlavem z postele. Hlavně musím pomalu, protože když se posadím rychle, udělá se mi zle a pozvracím se. Jdu do kuchyně. Paralen, k němu si dávám kafe, ale stejně se jdu vyzvracet. Fajn, tak jinak. Brufen a dva kinedrily. Jo, to už je lepší. Sedám si na gauč a zapínám televizi. Proboha, samý telenovely.

Uběhla hodina, než se mi rozklepaly ruce, sevřel žaludek a moji mysl zachvátila neuvěřitelná panika. Snažím se to vydržet, ale nejspíš to opět nezvládnu. Jdu do koupelny. Sedám si do vany a zatahuji závěs. Tady mě nikdo nevidí. Tady jsem v bezpečí. Uzavřený ve vlastním světě opojné bolesti a perverzních myšlenek. První, druhý a třetí řez vedu pomalu a opatrně po vnější straně ruky. To abych se přestal třást a uklidnil svoje rozházené myšlenky. Další řezy už jsou hlubší, tvrdší a násilnější

Nevím, jak se mi to povedlo, ale nějak jsem se z té vany dostat musel. Teď sedím u kuchyňského stolu a obvazuji si rány, které jsem si způsobil.

„Co se to, kruci, se mnou stalo? Takhle daleko jsem nikdy nezašel.“

Obě ruce mám příšerně zmasakrované. Na některých místech mi jde vidět dokonce maso, hrůza. Ani netuším, jak to, že jsem schopný těma rukama vůbec hnout. Strašně to bolí a svědí. Je to fakt odpornej. Já jsem odpornej.

Ošetřil jsem si rány a šel se podívat do koupelny, jak to tam vypadá.

„Proboha, to je hrůza.“

Stříkance krve jsou úplně všude. Musím s tím přestat nebo to alespoň omezit. Hodně omezit. Jenže jsem toho vůbec schopný? Bez léků, které беру, den nejsem schopný přežít. Jsem na nich tak závislý, jako jsou jiní na kokainu. Ovšem já jsem jen ten, co se cpe ibalginem a ne jako mnozí mí kámoši. Ti došli, tak daleko, že míchají klidně i tři tvrdé drogy dohromady. To já se kokainu, heroinu a podobného svinstva vždycky bál. Valium mi bohatě stačí. Léků se tedy zbavit nedokážu, tím jsem si naprosto jistý, ale se sebepoškozováním musím přestat. Jinak dopadnu jako Michael. Ten se řezal tak dlouho, až si přeřízl zápěstní žíly. Jasně, dá se to zašít a je to okay, jenže on se řezal tak hluboko, že na levou ruku ochrnl úplně a na pravou částečně. Z myšlenek mě urval až zvonek.

„Kdo to, kruci, zase otravuje? Na nikoho teď nemám náladu.“

Když jsem otevřel dveře, stál tam Matt s Ericou. Řekl jsem jim, že mi není dobře, asi jsem snědl něco špatného. Prej to chápou. V tomhle jsou ti dva fakt skvělí. Sice vědí moc dobře, co dělám, ovšem radši mlčej, protože kdyby měli nějaký kec, asi bych je poslal do hajzlu.

Jdu si vzít dva paraleny, k tomu si dám čaj a půjdu si lehnout. Z toho přemýšlení mě nějak rozbolela hlava. Zítra ráno vydrhnu tu zakrvácenou koupelnu a začnu se sebou něco dělat. Spal jsem víc jak osmnáct hodin, ale stejně jsem hrozně unavený. Ovšem něco se změnilo. Nebolí mě hlava. No, možná trochu, ale ne tak jako vždycky. To se nemůžu bolestí ani posadit. Vypadá to, že s novou nadějí přicházejí skvělé dny.

Došel jsem si na nákup, jelikož už doma nemám žádné jídlo. Je opravdu zajímavý, že jsem do toho obchodu šel střízlivý. Musím se až smát. Ke snídani jsem si udělal toast a čaj. Vzal jsem si taky jeden aspirin, než se mi rozjede šílenství, pak bych si musel vzít brufen s kinedrilem nebo valium a to se mi nechce, protože bych se zase totálně sjel, což se mi při mé odvykačce nehodí. Beru si radši ještě půlku brufenu a jdu drhnout tu zakrvácenou koupelnu. Není to moc hezký pohled. Když to vezmu kolem a kolem, tak jsem tu šukal, zvracel, taky jsem se tu asi pětkrát počůral a kolikrát jsem se tu pořezal a přišel o rozum už ani nevím, ale i přesto mám tu koupelnu rád.

Trvalo mi skoro dvě a půl hodiny než jsem tu zasranou koupelnu vydrhnul. Jsem z toho hrozně utahaný. Bolí mě ruce. Mám je jako dva šutry. Jdu si odpočinout. Kruci, pět hodin odpoledne. Beru si další brufen. Sice se trochu klepu, ale není to tak hrozný. Někdo by řekl, že bych měl mít křeče, měla by mě bolet hlava, měl bych zvracet a tak, ale mě hlava nebolí skoro vůbec, zvracet se mi taky nechce a křeče nemám. Jen se mně trochu klepou ruce. Jsem v pořádku.

Jenže když už jsem si myslel, že dnešní den znamená změnu v celém mém dosavadním životě, dopadl na mě absták, udělalo se mi zle, rozbolela mě hlava, začal jsem zvracet a než jsem se nadál, seděl jsem s rozřezanýma rukama v koupelně. Jsem odpornej.

Asi jsem znovu přišel o rozum. Dva dny jsem nic nejedl, skoro ničeho jsem se nenapil, jen jsem celou tu dobu seděl v té zasrané vaně, házel do sebe spoustu barevných ampulí a řezal se do každé části svého těla, na kterou jsem dosáhl, ale i přes to všechno mi to přijde legrační. Proboha, ani nevím, kolik jsem toho spolykal. Jsem prostě úplně sjetej a v dobrý náladě. Nějakým zázračným způsobem jsem se dopotácel do kuchyně. Lezl jsem z té vany jako z tanku, kdyby mě v tu chvíli někdo viděl, asi by se počůral smíchy. Mám hroznou žízeň. V lednici je pouze mlíko, ale to stačí. Pamatuju se na ibalgin a při téhle vzpomínce se mi dělá nevolno. Jen taktak, že jsem to stihl na záchod. Cejtím, jak mi krkem jde všechn ten sajrajt, co jsem za ty dva dny spolykal. Taky cejtím to mlíko. Mám takovej pocit, že kdybych se ho nenapil, asi by se mi nic nestalo, ale na tyhle úvahy už je nějak pozdě, ne?

Po čtyřech se mi podařilo dostat se do postele. Padl jsem do ní jako mrtvola a spal víc jak dvacet čtyři hodin v kuse. Je mi opravdu blbě. Ležím v posteli s čajem a piškotama. „Já s piškotama? Tak to už je vrchol.“

Mám vysokou horečku. Úplně hořím, prostě jenom čekám, kdy vzplanu a se mnou tenhle zkurvenej byt. Taky mám děsnou zimnici. Je mi taková zima, že jsem si oblékl pletený ponožky, dvoje tepláky, triko s dlouhým a krátkým rukávem, mikinu, ale hlavně zimní rukavice a kulicha. To je skvělý. Mám v ložnici dvacet dva stupňů a já tu ležím, jako bych jel na Sibiř nebo Aljašku

Asi před pěti minutama odešel Mark. Bylo mi tak zle, že jsem mu zavolaal a on přišel. Staral se tu o mě tři dny. Nejprve jsem však dostal kázání o tom, jak mě ty pilule ničí, ale to už, sakra, vím. Taký mluvil o tom, že se řezu čím dál tím víc, ovšem to je další věc, kterou vím. Může mi někdo, kurva, říct i něco, co nevím?

Ale i tak jsem mu vděčný, protože se o mě postaral. Celou tu dobu jsem nemusel vytáhnout paty z postele. Nosil mi úplně všechno. Je to fakt dobrý kámoš a já snad budu mít možnost mu to někdy oplatit, ovšem pouze za předpokladu, že se toho dožiju.

Já se jmenuji Gabriel Decay, ale ještě před smrtí svého bratra jsem se jmenoval G. Chemical. Ano, nechal jsem si po jeho smrti a rozvodu našich rodičů změnit jméno. Protože už nechci být součástí této odporné, zvrácené a perverzní rodiny a zároveň bych Vám chtěl lépe vysvětlit, proč jsem se rozhodl napsat o svém nedávno zesnulém bratru tento ponurý a nechutný příběh. Chci Vás ovšem také upozornit, že to, co jsem doteď napsal, jsem se dočetl v jeho denících.

Můj bratr, Sebastian Chemical, se narodil 15. 5. 1989. Byl to normální kluk jako každý jiný, krom mě, samozřejmě. Jako dítě si hrál s vojáky a auty. Jako mladý muž se zase otáčel za děvčaty, ale to všechno ho přešlo ve chvíli, kdy oslavil své šestnácté narozeniny. To poprvé ochutnal drogy a alkohol. Jeho rychlou cestu na dno morálních hodnot popisovat nebudu, jelikož už v té době přestával být mým bratrem. Změn v jeho chování bylo tolik, že je nešlo postřehnout všechny naráz. Silné deprese, nespavost, pokusy o sebevraždu končící fiaskem a tak dále. Ovšem před nedávnem se mu to vymklo kontrole. Většinou se zfetoval v koupelně. Proč zrovna tam, na to jsme nikdy nepřišli.

Jenže ten den seděl střízlivý u televize, když dostal naprosto úžasný nápad. Vzal si dva balíky brufenu, což je asi šedesát tablet, a zapil je litrem vodky. Jestli ho to bolelo nebo jestli byl při smyslech, když ho tento skvělý nápad přepadl, to už je vlastně jedno. Sebastian Chemical zemřel 13. 11. 2010. na předávkování v jednadvaceti letech. Společně s ním zemřely i mé chyby a zlozvyky. V ten den jsem se zbavil tohoto prokletého jména. Druhý den po pohřbu jsme vyklízeli bratrovy věci, když jsem narazil na deníky, které si psal již léta. Vybral jsem z nich poslední rok jeho života a začal psát příběh, který ještě zdaleka nekončí.

Čtyři dny jsem se ničeho nedotkl. Já se na to ani koutkem oka nepodíval a je jedno, jestli jde o ampule nebo ostré předměty. Už čtyři dny žiju v utrpení. Čtyři dny se koupu v bolestech, slzách, potu, depresi a podobným emočně-fyzickým svinstvu. Sedím v kuchyni na zemi opřený o linku. Jsem celý zpocený a od potu taky smrdím. Pod očima mám kruhy jako hranice severního pólu, k večeru mám křeče a zrovna teď se mi rozklepaly ruce. Je mi zle, opravdu zle.

Nejradši bych zmírnil tu hroznou bolest, ale nic si vzít nemůžu. Jsem hlídaný. Zrovna teď je tu Danny a je na mě pěkně nasranej. Proč? Tak to fakt nevím. Z té bolesti zase nemůžu dýchat. Tak jsem radši pro jistotu začal kňourat, přišel Danny, popadl mě a odtáhl do obývacího, kde mě položil na sedačku a nechal odpočívat, zatímco se sám díval na horor ze sedmdesátých let. Fakt hezký.

Když mám náladu a je mi trochu líp, tak si zapíšu do deníku. Tedy pokud se větičce: „Hm, tak dneska je mi na blití,“ dá říkat zápis, ale na tom vlastně nezáleží. Záleží vůbec na něčem? Nejspíš ne. Rodina se mě zřekla v šestnácti, kdy jsem s pilulkami teprv začínal. Jedinej, kdo sem občas zajde, je brácha Gabriel. Jenže když mě vidí, protočí oči, dá mi kázání, rozloučí se

a já ho pak celej půlrok nevidim, než přijde, aby si tohle svoje trapný kolečko zopáknul. Fakt hezký. Takže na ničem nezáleží. Danny mi furt říká, abych se odsud odstěhoval, že prej by se pak vyřídl většina mejch psychickéjch problémů, ale mně se odsud nechce. Mám moc fajn koupelnu. No, den už končí a já odpočítávám těch několik málo desítek minut, než přijdou závěrečný křeče. Závěrečný, docela dobrý výraz na konec dne. Konec mýho slavného života. Brečel by někdo, kdybych zemřel? Asi ne. Na ničem nezáleží.

Včera jsem dostal naprostý záchvat. Sice jsem znovu předvedl, jak nuzný jsem, ale konečně odsud vypadli. Byli tu týden a půl, než jsem je seřval a poslal do prdele. Ten záchvat jsem neměl z toho, že si nemůžu vzít léky, tím jsem se vůbec nezaobíral. Ale vyhodil jsem je, protože jsem tu neměl chvilku klid. Furt jsem byl pod dohledem. Nemohl jsem si ani jít lehnout bez toho, abych jim to neoznámil. Taky mi furt dávali sežrat, jaká troska se ze mě stala a že bych se odsud měl odstěhovat.

Prostě mi včera došla trpělivost. Sice chápu, že mi chtěli pomoci, ale co je moc, toho je příliš. Vzal jsem si dvě valia, teple jsem se oblékl a šel se ven projít. Ze začátku jsem jen tak bloudil. Nebyl jsem se projít přes měsíc, prostě mi to chybělo. Najednou jsem si uvědomil, že stojím u hřbitovní brány. Zajímavý, kam mě to nohy zavedly. Tady jednou budu ležet. Jsem vcelku zvědavý za jak dlouho. Měsíc, dva, půl roku, rok nebo se dožiju stáří? To asi ne, dávám si tak půl roku, než si tu ustelu. Navěky.

Až když jsem všel do bytu, uvědomil jsem si, jaká byla venku zima. Nevzal jsem si rukavice, takže moje ruce mají sytě červenou barvu a jsou pěkně ledový. Udělám si čaj na zahřátí a vezmu si brufen s kinedrilem. Po těch dnech si to zasloužím.

Hrozně jsem smrděl od potu, tak jsem se šel vykoupat, ale voda, ve který jsem, začíná mít červenou barvu. Je zajímavý pozorovat, jak se voda pomalu zbarvuje. Jeden pomalý tah žiletkou po ruce, ihned se otevírá rána, ze které se řine ven horká, rudá krev. Ta nejcennější tekutina, co člověk má. Chvilku čekám, než ránu namočím do vody. Ta hned začne štípat, ale to úžasné barevné divadlo, co nastane, bolest zmírní. Je úžasné, co způsobí otevřená rána ve vodě, že?

Vůbec nemám páru, co se posledních čtrnáct dní dělo. Mám úplný okno a to mě děsí. Kde jsem byl? Co jsem dělal? Co jsem jedl? Spousty otázek se mi honí hlavou. Jednou věcí jsem si ale jistý. Moje zřezané ruce a nulový zásoby naznačují, že jsem byl celou tu dobu sjetý, ale i tak mám pocit, že jsem něco vyvedl. Něco, co rozhodně nebude dobrý.

Když jsem se uviděl v zrcadle, lekl jsem se. Přede mnou stála troska potažená kůží. Oči mi zapadly až někam do Austrálie, kůži mám leskle bílou a pořezaný jsem dokonce i na obličej, ale opravdu hrozně. Tohle už dál takhle nejde. Musím s tím přestat, ale jak? Vůbec nevím, jak na to? Jsem zoufalý. Jsem zoufalec. Pomoc! Odpoledne jsem prošel asi šest lékáren a nakoupil si zásoby za skoro dva tisíce. Rodina mě sice nebere, ale fotr za mě platí byt a posílá mi, tak velký kapesný, že nemusím chodit vůbec do práce. To je asi jediný štěstí, co mám. Nedokážu si vůbec představit, že bych v tomhle stavu chodil makat.

Taky jsem se zastavil u Jeremyho, abych si u něj koupil valium. Toho kluka mám fakt rád. Vždycky když k němu jdu pro zásoby, dá mi trošku zadara, ale to jenom proto, že od něj toho kupuju fakt dost. Asi za litr, někdy trochu víc. Byl jsem u něj skoro čtyři a půl hodiny. Dali jsme si kafe, pokecali o holkách a taky jsem se ho zeptal, jak mám přestat alespoň se sebepoškozováním. Řekl mi, že si mám najít nějaký koníček. On má třeba sex, ale mě šukat

moc nebere. To jenom, když se naskytne nějaká kunda, která moc chce. Většinou se nad ní slituju a dám jí, co chce. Tyhle holky jsou ještě větší trosky, než jsem já.

Kolem půl desátý jsem přišel domů. Měl jsem na záznamníku vzkaz, že mám zejtra přijít k rodičům na večeři. Bude tam celá rodina, kdyby za mě otec neplatil účty, vysral bych se na to, ale v týhle situaci tam jít musím. Jsem docela zvědavej, jak se budou tvářit, až mě uvidí a taky jsem zvědavej, jak tu zasranou večeři přežiju.

Celej den jsem se na tu večeři připravoval. Byl jsem hrozně nervózní a musel jsem se hodně přemáhat, abych nešel do koupelny a nepřipravil se o rozum. Na druhou stranu jsem do sebe ampule házel jednu za druhou.

Asi před deseti minutama jsem se vrátil. Byla tam skoro celá rodina a všichni se na mě dívali, jako bych měl každou chvíli umřít. Otevřít mi přišel Gabriel. Když mě spatřil v těch dveřích, otevřel pusu a půl minuty na mě zíral, než mě pustil dál. Matka se na mě jen podívala, pozdravila a zeptala se, jestli něco nechci. Alespoň někdo, že? Ostatní, jako vždy, dělali, že se nic neděje a že je všechno v pořádku. Strávil jsem tam přes pět hodin. Seděl jsem v křesle u krbu, poslouchal, o čem se moji milí příbuzní baví, a tak jsem se občas taky zapojil do této snobské konverzace. Taky jsem se snažil se smát, když někdo řekl něco „jako vtipného“, ale přetvářka nikdy nebyla mojí silnou stránkou. Řekl bych, že to nejspíš ani neumím.

Když jsem se vrátil, svítil mi opět záznamník. Zítra mám přijít k Jeremymu. Prej dělá mejdlo. To bude zase pěkná nuda. Jeremy neumí dělat mejdany, nemá pro to cit, ale teď si jdu dát sprchu, čaj a zalezu do postele. Jsem dost utahanej. Probudil jsem se kolem jedny odpoledne. Hned jsem do sebe něco hodil, ani nevím co. Ono už je to vlastně jedno. Trochu jsem si tu uklidil, kdyby náhodou někdo přišel. Takhle je to pořád, když jdu k rodičům na večeři. To pak ke mně choděj většinou dvakrát do tejdne. Trvá to tak měsíc, než o mě zase ztratěj zájem.

K Jeremymu mám přijít v šest, ale nějak na mě padl splín, tak na to seru. Nikam nejdu. Jenom si dojdu do obchodu pro brandy a opiju se pěkně v klidu a sám. Teď si už nesmím vzít žádný pilule, taky by se mi mohlo něco stát. Zas tolik mi není jedno, kdy umřu, ale to je tím, že jsem ve stádiu, kdy jsem se sebou spokojenej, ovšem o i tenhle stav jednou přejdu.

Byl jsem teprv u čtvrté sklenky, když telefon zazvonil poprvý. Nevěnoval jsem mu skoro žádnou pozornost, místo toho jsem vyprázdnil brandy, co jsem držel v ruce, jenže telefon potom začal zvonit skoro každou čtvrt hodinu. Když už jsem toho měl fakt dost a rozhodl jsem se to vzít, abych Jeremyho poslal do hajzlu a znovu mu vysvětlil, že pokud mu to podruhý nevezmu, tak mu to prostě nevezmu, rozsvítila se kontrolka na záznamníku. Celou tu dobu se mi snažila dovolat Ema. Prej sehnala PCP v tabletách. O týhle droze jsem už leccos slyšel, ale ještě jsem ji neměl. Hned jsem jí zavolał zpátky.

Když přišla, měla s sebou celou nálož těchhle zázračnejch pilulek. Hned jsem si dvě vzal, ale trvalo skoro hodinu, než jsem něco pocítil. No a pak už si nic nepamatuju.

Ráno jsem se probudil s Emou v posteli a oba jsme byli nazí.

„Bože, to snad ne?!“

Vzbudil jsem ji, abych se zeptal, co se celej večer dělo, ale to jsem neměl dělat.

Prej jsem se nejdřív snažil vyskočit z okna a brečel jsem u toho, že umřu.

„Vždyť bydlím v přízemí!“

Taky jsem se údajně snažil podříznout si krk plastovou vidličkou, než jsem s ní skončil v posteli.

„Já mám plastový nádobí?“

Oponoval jsem, že takhle zešít z pár pilulek není možný, dokud mi nezačala vysvětlovat ne zrovna příjemný účinky těchhle ampulí a to, co jsem vyváděl, bylo ještě málo v porovnání s tím, kolik jsem si toho vzal. Ovšem i přes tohle jsem se rozhodl si tyhle tabletky sehnat. Emu jsem doprovodil domů a hned jsem běžel za Jeremym, Ema mi nechtěla říct, kde PCP bere.

Jeremy na mě půl hodiny řval, že jsem nepřišel, protože jsem odpornej hajzl, kterej ho jenom využívá, ale když jsem mu vysvětlil, že jsem byl celou dobu s Emou, jenom se na mě zazubil a řekl, že tedy je všechno v naprostém pořádku. Ovšem když jsem se ho zeptal na PCP, zůstal na mě zírat, jak zrovna já můžu něco takovýho chtít. Nejprve se ujistil, jestli to myslím vážně a potom, co jsem ho ujistil, mi dal číslo na Lukase.

Když jsem přišel domů, hned jsem mu zavolał a on mi jich donesl celej ranec. Hodnej kluk. Vypadá docela v pohodě, teda jen v případě, že se mu nedíváte do očí. Možná mám novýho kámoše. Zavolał jsem Emě, že tentokrát jí zvu já a nedopadlo to jinak, než že jsem se k večeru probudil s dírou v hlavě a nahou Emou vedle sebe. Hezký.

Jeremy ze mě nadšenej asi nebude. Vypadá to, že na léky se asi vykašlu. PCP je lepší. Účinek u týhle drogy přetrvává i několik hodin. Je to prostě super, tedy jen v případě, že se nepředávkuju. To pak se mi chce zvracet, hrozně se potím, dostanu šílenej strach. Taky se mi stalo, že jsem strnul asi na dvě hodiny. Nemohl jsem se vůbec hnout a dokonce jsem i omdlel. Musím si fakt dávat pozor.

Pět dní se nic zvláštního nedělo. Byl jsem jenom sjetej a v dobrý náladě, prostě mi bylo fajn. Nikdo mě nerušil, žádný telefonáty, žádný návštěvy. Všechno bylo v pohodě, ovšem jen do půl jedný. To se rozeřval zvonek, a když jsem otevřel, byl tam Mark s Dannym a Ericou. Jakmile mě uviděli, jenom je to podpořilo ve tvrzení, že jsem zkurvenej debil, zfetovanej pitomec a vypatlaněj vůl, kterej toho nechá, až když bude mrtvej. Taky mi přišli říct, že se mnou už nechtěj mít nic společnýho, leda bych prej nevzal rozum do hrsti, což nehrozí. Na to jsem je poslal do hajzlu.

No co, stejně jako kámoši stálo za hovno. Furt mě jenom kritizovali. Vlastně ani nic jinýho neuměli. Lukas je na rozdíl od nich fajn. Ten se se mnou dokonce i sjede. To by ani jeden z nich nikdy neudělal. To mi taky připomnělo, že má Luke přijít. Prej sebou vezme i nějaký buchty. Když jsem byl na ampulích, tak jsem na sex neměl vůbec náladu, ale co, jsem na zázračnejch pilulkách, pomalu o ničem jiným nemluvim a dokonce jsem se přestal i řezat. Párty už je pořádně rozjetá, Luke přitáhl ještě nějaký kámoše, alkohol teče proudem, PCP se tu rozdává místo bonbónů. Zábava je v plným proudu.

Všiml jsem si docela hezký blondsky. Ta si vzala tričko, které má údajně výstřih. Jenom čekám, kdy jí ty kozy vypadnou ven. Celou dobu jsem ji pozoroval, a když šla do kuchyně pro další whisky, chopil jsem se příležitosti a šel za ní. Vůbec jsem se jí na nic nestihl zeptat. Já se na nic vlastně ani nezmořhl. Vlastně zmořhl, zavřel jsem dveře do kuchyně. Přišla ke mně, vytáhla mi ptáka, vykourila mě, poděkovala, vzala tu whisky, pro kterou původně přišla a vrátili jsme se k ostatním.

Panebože, jak jsem mohl dojít tak daleko? Strašně mě bolí nohy, je mi zima, mám hlad a žízeň, třeští mi hlava a je mi zle. Všude kolem mě jsou čtyři metry těžkýho, mokrého sněhu a

já jdu po trochu ušlapaný cestě. Nohy mám obalený ledem, všude, kam jenom dohlídnu, je sníh a světla města jsou dva kilometry daleko. Už dál nemůžu. Jsem strašně unavenej, ale musím šlapat dál. Když se teď zastavím, sesunu se k zemi a umrznu tu. Nakonec ale stejně padám k zemi.

Ovšem najednou cítím až příšerný přívál horka. Byl to jen sen. Zlý, ale děsivě skutečný. Jsem z té vize naprosto vyčerpaný, tak vyčerpaný, že ani neotevřu oči. Znovu jsem usnul. Ten příšerný sen se mi zdál znova. Tentokrát jsem se probudil s křikem. Někdo rozsvítil světlo tak prudce, až mě to na několik desítek vteřin oslepilo. Když jsem znovu otevřel oči, skláněl se nade mnou otec. Byl bílý jako stěna a nejspíš vyděšenější než já sám. Nejdřív mě uklidnil, pak jsem dostal teplý čaj na zahřátí, jelikož jsem měl děsnou zimnici. Nakonec u mě proseděl něco přes hodinu, než jsem znova usnul.

Když jsem se ráno probudil, byl jsem úplně propocený. Z pyžama, ve kterém jsem spal, by se nejspíš dala vyždímat miska vody. Oblékl jsem se do čistého a sešel dolů na snídani, kde už na mě čekal otec. Řekl mi, že už jsem tu tři dny. Když za mnou Gabriel přišel domů, prý jsem mu otevřel a hned jsem omdlel, ale já si na nic nepamatuju. Potom, co mi otec vysvětlil, jak jsem se sem dostal, podal mi z krabíčky, co měl před sebou, dva brufeny a já na něj zůstal nevěřícně zírat. Prý bude radši, když budu brát léky než PCP. Museli mi prohledat byt, jelikož jsem nikomu neřekl, že PCP беру.

Nakonec jsem si léky vzal a po deseti minutách zalilo mé tělo to krásné, uklidňující a známé teplo. Otcí jsem poděkoval a šel si znova lehnout. Usnul jsem během chvíle, tentokrát však beze snů. Jsem rád, že jsem doma.

Nikdy neříkej nikdy. Tohle mi furt připomínal dědeček, ale já jsem se mu skoro vždycky vysmál. Zařekl jsem se, že už nikdy nechci skončit u rodičů doma, ale teď jsem rád, že tu jsem. Matka s otcem se ke mně už zase chovají normálně. Jen brácha mě občas ignoruje. Někdy, když má dobrou náladu mě pozdraví, ale to je většinou všechno. I přesto jsem rád, že jsem doma. Takže děda měl nakonec přeci jenom pravdu.

Dědu jsem měl opravdu rád. Umřel před půl rokem. Praskla mu cévka v mozku. Rozhodl jsem se, že za ním zajdu. Koupil jsem mu kytku a vydal se na hřbitov. Hrozně jsem se loudal. Potom, co děda umřel, jsem na zdejší hřbitov přestal chodit. Jdu sem jen na dušičky, nebo když je mi opravdu smutno a teď mi smutno je. Strávil jsem tam asi dvě hodiny. Hodně jsem si s ním povídal. Na druhou stranu je lepší, že umřel, kdyby viděl, co se ze mě stalo, byl by se hodně trápil.

Cestou zpátky jsem potkal Jeremyho, kterej mě pozval k němu. Řikal jsem mu, že jsem svoje dávky rapidně omezil a valium už neberu vůbec. Jen nad tím mávl rukou a šli jsme k němu, kde jsem si dal kafe. Vypadalo to, že budu mít vzpomínku na fajnový odpoledne s dobrým kámošem, jenže během hodiny se všechno změnilo ve zlý sen. Jeremy vyndal strašně velkou krabici, kde měl ampule různých barev a velikostí. Ta zasraná krabice byla plná až po okraj a to na tom bylo to nejhorší. Prostě byla plná a my nevěděli, kdy přestat. Cpali jsme se co to šlo. Soupeřili jsme mezi sebou, kdo jich spolýká víc. Byla to naprostá hrůza. Probral jsem se druhý den na gauči s úplně vymetenou hlavou. Bylo mi zle, tak jsem to byl vyzvracet, aby se mi udělalo líp.

Bylo půl jedenáctý, tak jsem šel vzbudit majitele bytu, kde jsem opětně přišel o rozum. Když jsem vešel do Jeremyho ložnice, všude byla krev. Byl mrtvý.

Je teprv osm ráno a já od včerejšího dopoledne nespál. Co jsem našel Jeremyho, zavolal jsem policii. Ti mě sebrali a vyslýchali přes patnáct hodin. Nakonec přišla zpráva z pitvy, že Jeremy spáchal sebevraždu. Podřízl si nožem krk. Z toho, jak byl zfetovaný si nejspíš ani neuvědomoval, co dělá.

Teď sedím v kuchyni, piju čaj, co mi udělala máma a tečou mi slzy. Nebrečím, do tohoto stádia jsem se zatím nedostal, tedy pokud vůbec ano. Prostě jenom slzím. Nemůžu to nějak pobrat. Proč to sakra udělal? Proč se, kurva, ptám proč? Udělal to, protože se mu zdály nějaký zasraný bludy. Teď jsem smutnej a naštvanej, ale na koho? Kurva, před několika málo hodinama jsem přišel o kámoše a já se sám sebe ptám proč, jak, kdy. Emoce se ve mně mísí a vaří. Nevyznám se v sobě. Jdu spát, tohle sebeobviňování nemá žádnéj smysl. Brácha mě vzbudil kolem čtvrt na tři, prý se mnou chce mluvit otec. To bude moc hezká poprava. Ještě než jsem sešel dolů, tak jsem se vyzvracel.

„Krucí, co se to děje?“

Otec mě nejprve seřval a pak vyhodil. Říkal něco o tom, že mi dal šanci se alespoň trochu sebrat, ale pak mě najde policie v bytě feťáka, který je ještě ke všemu mrtvý. Prý mě má dost. Jestli chci dál bydlet v tom zkurvenym feťáckym doupěti, jak s oblibou říká mému bytu, půjdu na detox. Po těchhle slovech se mi udělalo ještě víc zle a hodně jsem se přemáhal, abych otce nepoblil.

Takže teď sedím u sebe v obýváku a hlavou mi vrtá spousta věcí. Jeremy, strach, beznaděj, detox. Na ten fakt nechci. Bůh ví, jak dlouho tam budu. Můžu odsud utýct. Vybrat prachy z účtu a zdrhnout nebo se zabít. Ale já tomu dám šanci. Třeba ten detox nebude zas tak hrozný a možná mi to prospěje. A pokud ne? Budu svoji rodinu nadosmrtně nenávidět, protože teď je jenom nemám rád.

Sedím tu sám už dva dny. Je mi ze sebe na zvracení. Takhle mizerně jsem se už dlouho necítil. Až teď mi dochází, jak sám to vlastně jsem. Až teď mi dochází, jak jsem křehkej, zranitelnej. Vodka. To je to nejhnusnější pití, co znám, ale v tuhle chvíli mi fakt přišla vhod. Vypil jsem skoro celou flašku.

„Fuj. Jak jsem to dokázal?“

Ještě teď po hodině spánku ji furt cejtím v krku, žaludku i v puse.

„Bože, to je humáč.“

Strašně mě bolí hlava. Udělal jsem si čaj a vzal dva brufeny. Sedl jsem si do obýváku. Celou tu dobu, od Jeremyho smrti, tu sedím, koukám do zdi a přemýšlím. Co se mu muselo zdát, že se zabil? Muselo to bejt něco naprosto příšernýho. Sám jsem prožil spousty hororovejch tripů, ale nic z toho nebylo tak příšernýho, abych se podřízl. Opět mě rozbolela hlava, tak jsem si vzal další dva brufeny. Snad už to zabere. Nechci sežrat celou krabičku.

To jsem to dopracoval. Danny s Markem se mnou skončili, protože jsem feťácká troska. Lukas na mě taky sere kvůli tomu, co se stalo Jeremymu. Oni byli totiž bráchové. A v neposlední řadě Ema. Ona je se mnou těhotná, včera mi to přišla oznámit, skvělý. No, nemám to krásnej život? Nechce někdo? Klidně se podělím. Deprese je druhá nejhorší věc, co se feťákovi může stát. Já osobně pak sáhnu po lécích a cpu se tím, co to jde a zrovna to taky dělám. Už ani nevím, kolik jsem toho doted' spolykal. Před pár dny kvůli tomu umřel nejspíš nejlepší člověk, jakýho jsem znal a já si tady jedu pěkně sám svoji spanilou jízdu k bezvědomí, místo, abych toho nechal a zamyslel se nad tím, co mi tohle nechutný svinstvo neurčitý velikosti, tvaru a barev dává.

Padají mi víčka, klíží se mi oči. Chce se mi spát. Seru na to, vyspím se, ráno bude líp.
Kéž bych se neprobudil

Tímto uzavírám příběh člověka natolik bizarního, rozpolceného, bolavého, nechutného, ale hlavně šíleného, že s tímto údělem nemohl dál žít. Ovšem podle posledního zápisu v deníku, který po sobě zanechal, jsem došel k názoru, že Sebastian nejspíš vůbec netušil, že umírá. Netušil, že vodka, kterou vypil hned po ránu, po další hodině spánku z těla nevyrchá, a proto se vesele ládoval lékem proti bolesti, který ho nakonec zabil. Netušil, že únava, kterou pociťoval těsně předtím, než usnul, bude poslední vjem, který bude cítit.

Nechci ze svého bratra nakonec udělat Mesiáše, ale až teď mi dochází, jak hrozně mi chybí a jak jsem ho měl rád. Vždyť on zemřel a vůbec netušil, že se ráno, jak sám doufal, neprobere. Jeho smrt nebyla sebevražda, to jsem mu nesmírně křivdil a doufám, že mi to odpustí. Jeho smrt byla jenom nešťastná náhoda.

Dopsáno: 8. 12. 2010

Vítejte v mé duši

Byl jsem venku s kámošema a zase jsem byl nadráťovaný a jediný, co jsem chtěl, bylo vypadnout od nich. Zalézt někam a být tam sám. Nesnáším koks, když si ho dáte, tak se chvíli cejtíte dobře, ale pak. Pak je to zlý. Když zrovna s někým jste, s holkou, kámošema a tak, přejete si to jediný, aby vypadly. Proč? To nevím, ale tenhle stav prej po koksu mívá dost lidí, ale přesto kokain miluju. Je to takový zapeklitý. Jenže sám jsem být nemohl, nedali mi pokoj, tak jsem prostě šel s nima a nejspíš jsme šli do hospody. Nemám vůbec šajn.

Byl jsem už dost mimo, když jsem ho tam zahlídl na barový židli. Vůbec nechápu, co mě na něm tak upoutalo, ale prostě jsem se v tu ránu...zamiloval. Myslel jsem, že to bude tím koksem, ale ten lidi nesblíží, to dělá XTC. No nic. Týden co týden jsem se do toho pajzlu vracel, ovšem on tam nikdy nebyl. Asi po 3 měsících se na mě ale usmálo štěstí a on tam zase seděl sám na tý barový židli a popíjel brandy.

Nevěděl jsem, co mám dělat, tak jsem si sednul do jednoho boxu v rohu a tam ho pozoroval. Ovšem věděl jsem, že jestli ho chci poznat, nesmím tu sedět jak tvrdý Y. Tak jsem sebral odvalu, sedl si k němu a to jsem fakt neměl dělat. Viděli jsme se, kromě pondělí a středy, pořád. Každý den. Chodili jsme na obědy, večere, ranní či odpolední kávu a samozřejmě do klubů.

Zezačátku jsme byli pouze přátelé. Tenhle stav trval asi půl roku. Ovšem on byl vždycky pozorný a dost brzy si všiml, že k němu cítím něco víc. Chvilí mě dusil, ale pak se na to zeptal a já mu všechno vyklopil. Řekl jsem mu na rovinu, že ho miluju a jeho reakce mě naprosto ohromila i ochromila. Políbil mě a nenápadně mi strčil ruku do kalhot, nahmatal můj penis a jemně stiskl. Bylo to úžasný. Nevím přesně, co se stalo. Všechno uběhlo tak rychle, ale najednou jsem byl u něj v bytě a říkal mu, že to tam má hezký.

Přišel ke mně zezadu a políbil mě na krk. Já jsem jen stál a nechal se unášet tím okamžikem. Probral jsem se, až když jsem opět ucítil jeho ruku v mých kalhotách. Položil jsem se na něj a nechal jsem ho, ať si se mnou dělá, co chce. Po chvíli ruku vyndal a klekl si přede mě.

Doted' jsem nebyl na nic takovýho zvyklej. Vždycky jsem šoustal s holkama, ale teď jsem byl s mužem a všechno nasvědčuje tomu, že to bude dělat on mně a to je něco, na co bych ani ve snu nepomyslel.

Jemně hladil vybouleninu na mých kalhotách a já měl po chvíli co dělat, abych to udýchal, bylo to příjemný. Po chvíli přestal a vysvobodil mýho ptáka z kalhot a několikrát přes něj přešel rukou. Začal jsem sténat, toto několikrát opakoval a já myslel, že zešílím, ovšem ještě horší to bylo, když si mýho ptáka až po kořen strčil do pusy. To mě úplně zničilo a já mu vyvrcholil do úst. K mému překvapení všechen ten sajrajt spolykal. Stoupl si, začal mě líbat. Vůbec se mi to nelíbilo, jelikož měl v ústech ještě zbytky mého spermatu. Chtělo se mi z toho zvracet, ale ovládl jsem se.

Po chvíli se odtáhl, strčil do mě, tvrdě jsem dopadl na postel. Vrhel se na mě, pokrčil mi kolena na hrudník a docela surově strčil do mého zadku dva prsty, postupně přidal další dva. Jen tak si se mnou hrál, chtěl, abych si na tohle zvykl, ale i tak mi to bylo nepříjemný. Po chvíli vyndal prsty a přitlačil, dokud se do mě nedostal až po kořen. Jednou rukou mě držel za rameno, druhou láskal můj pohlavní orgán a přitom jemně přirážel. Musím uznat, že tohle bylo mnohem, mnohem příjemnější. Potichu vzdychal, přičemž přirážel tvrději a tvrději, dokud jsme oba s hlasitými výkřiky nevyvrcholili. Bylo to úžasný.

Cejtim se v jak zfetovaný, ale žádný drogy v sobě nemám. Je to opravdu divný pocit. Ležím mu v náručí, snažím se ještě usnout, ovšem nejde to. Bolí mě hlava, žaludek a hlavně zadek. Přesto jsem přešťastný, že tu se mnou je. Miluji ho. Nevím proč, ale to nadšení z toho, že opětuje moji lásku, ze mě po čase opadlo. Něco se mi na něm nelíbí. Ten jeho úsměv, to, jak se mnou mluví. Jako by mě chtěl každou chvíli uštknout. Ten pocit bezpečí je prostě pryč, ale rozhodl jsem se to ignorovat. Třeba se mi to jenom zdá.

Dnešní den se nijak nelišil od těch předchozích. Vstával jsem dopoledne, obědval odpoledne a teď je večer. On znuděně přepíná programy, přičemž na něm sedím a rukou mu hladím penis. Po nějakém čase přestal vnímat televizi a začal mě pomalu svlékat.

Oba nazí seděli jsme naproti sobě. Zhluboka se mi díval do očí, přisedl si ke mně a políbil mě. Miluji tyhle chvíle s ním. Je to na našem vztahu to nejhezčí. Svojí rukou zajel do mého rozkroku, stiskl a já rozkoší vykřikl. Toto několikrát zopakoval, dokud jsem nevyvrcholil. Poté si přede mě stoupl. Jeho ztopořený penis jsem měl ve výšce svého obličej. Požádal mě, jestli bych si ho nevzal do úst. Odmítl jsem to s tím, že na to ještě nejsem připravený. Svoji prosbu ještě několikrát zopakoval a já ji opět odmítl.

Povzdech si, oblékl se a otočil k odchodu. Chtěl jsem mu říct, že je mi to líto, tak jsem ho chytil za ruku, ale než jsem stačil říct jediné slovo, prudce se otočil a já dostal takovou pěstí, až jsem spadl na zem. Přiskočil ke mně, chytil mě za vlasy a mlátil mi hlavou o stůl, dokud jsem neomdlel.

Když jsem se probral, okamžitě jsem se pozvracel. Nemohl jsem dýchat, příšerně mě bolela hlava. Měl jsem pocit, že umírám. Chtěl jsem se posadit, ale zjistil jsem, že nemůžu. Ten hajzl mě svázel. Provazy se mi zařezávaly do zápěstí a kotníků. Bylo to nepříjemný a bolelo to. Strašně mě bolelo celý tělo, měl jsem žízeň.

Připadalo mi to jako celá věčnost, než konečně vešel do pokoje. Uklidil po mně ten svinčák, pak si sedl naproti do křesla a pobaveně mě pozoroval. Tohle trvalo další věčnost. Prostě tam jen seděl, usmíval se na mě a díval se, jak trpím.

Vstal. Surově mě svlékl, svlékl i sebe. Políbil mě na tvář. Zhnuseně jsem odvrátil hlavu na druhou stranu. To ho naštvalo, tak mi dal pěstí do obličeje. Znovu mě políbil. Tentokrát jsem radši zatnul zuby a rozhodl se to v klidu vydržet. Líbal mi krk, šíji, ramena, záda a pokračoval pořád níže, jeho penis se mi otíral o zadek. Nadzvedl mě a kolena mi pokrčil pod hrudník.

Bál jsem se, že bude opravdu surový a strach jsem měl oprávněný. Chvilí mě jen tak pozoroval, když v tom do mě vrazil nástroj své touhy. V životě jsem zažil spousty bolesti, ale nikdy ne tohle. Myslel jsem, že mě roztrhl v půli, vykřikl jsem tou příšernou bolestí a on mi znovu jednu vrazil.

Vyndával svůj penis a opět zandával. Přirážel pořád tvrději a tvrději, dokud s nadávkami nevyvrcholil, přičemž jsem myslel, že mě opravdu zabije. Byl jsem zničený. Nemohl jsem popadnout dech. Měl jsem co dělat, abych neomdlel, ovšem moje snaha vyšla marně. Omdlel jsem. Seděl jsem v kuchyni na židli. Ruce jsem měl připoutané k madlům židle, kotníky zase k nohám. Byla mi zima a zle. Můj obličej byl oteklý. Srdce mi bylo jako na poplach, zrychleně jsem dýchal. Co se mnou bude zase dělat? Co jsem mu provedl? Rád bych se ho na to zeptal, ale nemůžu, dal mi roubík.

Když vešel do místnosti, ani se na mě nepodíval. Tvářil se suverénně. V očích se mu zračila nenávist, síla, pýcha a hrdost, že konečně někoho ovládl. S rachotem vysypal na stůl obsah tašky, kterou si přinesl s sebou. Nože, nůžky, břitva. Pohled na věci přede mnou mě vyděsil, začal jsem se škrabat ve snaze uvolnit se ze sevření, do kterého jsem se dostal.

Přistoupil ke mně, podíval se mi do očí. Ted' v nich byla jen ta nenávist a také touha po krvi. Políbil mě na čelo. Levou ruku mi položil na tvář a znova se mi zadíval do očí, když v tom jsem ucítil menší bolest, přesto jsem se lekl a vykřikl do roubíku. Podíval jsem se na svoji ruku a zjistil, že tam mám malou řeznou ranku, ze které se mi začala řinout krev. Svými rty se přisál na ranku a začal krev pomalu sát. Když se odtáhl, zbyl mi na ruce jen krvavý otisk jeho rtů.

Opět se na mě podíval. Vzal si o trochu větší nůž. Nebyl nijak rychlý, přesto byl velmi precizní. Dával si pozor kam mně řeže. Při každém řezu jsem sebou škuhl. Když skončil a já spatřil, co se mnou udělal, bylo mi do pláče. Všude na těle jsem měl malé řezné ranky, ze kterých se ven valila horká rudá krev. Zvedl jsem unaveně hlavu a zadíval se na něj. Ve tváři měl posměšný výraz. Zavrtěl hlavou, protočil oči a odešel z místnosti.

Ležím omámeně na posteli a je mi vážně zle. Bolí mě úplně všechno. Hlava, záda, nohy, žaludek. Připadám si, jako kdybych prošel drtičkou na odpad a jako odpad si i připadám. Zrovna mi donesl čaj a nějaký tousty. Poděkoval jsem mu a on se na mě usmál a odešel ještě něco dělat do kuchyně. Posadil jsem se, podíval se na tu snídani a až ted' mi nějak došlo, jakej mám hroznej hlad, tak jsem se do ní pustil.

Co mě přivázal k té židli, uběhlo spoustu času. Kolikrát mě svázal, znásilnil a zbil už bych nejspíš ani nespočítal. Když už jsem myslel, že mě umučí k smrti, vzdal jsem se. Slíbil jsem mu, že už budu hodnej. Že udělám všechno, co bude chtít, že mu nebudu odporovat. Nějakou dobu dělal ciráty. Že prej už je pozdě a takový ty kecy, ale já se nevzdal a nakonec mě už

nechal bejt. Potom, co jsem se probral, dostal jsem od něj nějaký jídlo, ošetřil mi rány, jež mi způsobil (přičemž mě upozorňoval, že jsem si je způsobil sám svojí tvrdohlavostí) a potom mě nechal odpočívat. Uběhlo dost času od tady toho momentu a já měl mnoho příležitostí buď utýct, nebo ho zabít, ale byl jsem vyděšený (co kdyby se něco zvrtno?), že jsem radši dostal přísahy, kterou jsem mu dal a byl jsem hodnej

Jsem tu sám už nějakou chvíli. Odjel prej něco vyřídit. Sedím tady v kuchyni, opřenej o linku, přemýšlím, co budu dělat večer (stejně vim, že budu šoustat) a jemně si svými kostnatými prsty hladím penis. Tupě zírám před sebe, což mě přivede k únavě a usnu. První, co jsem zaznamenal, byl rachot a kroky. Otevřel jsem oči, ale nějak jsem nemohl zaostřit. Jsem prostě nějak moc unavený. Když jsem se konečně, se strašlivou námahou, posadil, on už byl doma. Pobíhal po kuchyni a vařil večeri, přičemž se na mě zubil a po nějaké chvíli mi došlo proč. Celou dobu, co je doma, se díval jak, spím s vystrčeným ptákem. Nějak jsem se nenamáhal zastrčit ho zpátky do kalhot. Jen jsem vstal a líně sebou plácl v obývacíku na gauč a zase jsem usnul.

Když jsem se znova probral, cítil jsem jeho ruku ve vlasech. To mi dělá pořád. Rukou mi prohrabává vlasy, což se mi strašně líbí. Zavřel jsem oči. Nechal jsem se unášet jeho blízkostí, chvilkovou láskou, nebo spíš náklonností, která stejně po nějaké době vyprchá.

Klekl jsem si před něj, začal hladit jeho rozkrok, a zatímco on měl ruce v mých vlasech, vytáhl jsem jeho penis ven a až po kořen si ho strčil do úst, což nebylo při délce jeho nástroje nic lehkého. Dával jsem si ho do pusy a zase ven dokud nevyvrcholil a já musel všechn ten sajrajt spolykat.

Nesnáším, když ho musím vykourit. A ještě víc nesnáším, když musím spolykat ten humus, co mi nastříká do pusy, ale už se to pro mě stalo naprostou rutinou při našem každodenním sexu, že to už skoro nevnímám. Ovšem stejně to nesnáším.

Přestal jsem se věnovat jeho mužství a přesunul se na jeho hrudník. Líbal jsem jeho bradavky, kolenem jsem se mu otíral o rozkrok, přičemž mi strčil ruku do kalhot a dvěma prsty pronikal do mého pozadí. Jsem nepoučitelný blb a moc dobře to vím. Místo, abych od něj s řevem utekl, tak s ním souložím, ale to není na celý tý věci to nejhorší. Nejhorší je, že ho i po těch věcech, co mi provedl, furt miluju.

Po chvíli mě začal svlékat. Svlékl i sebe. Pohodlně se usadil na sedačku a já si na něho obkročmo sedl. Začal do mě pomalu vnikat. Když už byl ve mně, chvilku počkal, a pak bez varování tvrdě přirazil. Kdyby s ním souložil někdo jiný, zřejmě by bolesti omdlel, ale já už jsem na to zvykl. I když je pravda, že tenhle sadistický přístup úplně ke všemu mě někdy vážně štve.

Přirážel pořád tvrději a tvrději. Vyndával svůj penis a zase zandával a já až křičel rozkoší. Líbal jsem ho, zatímco on zrychlovat tempo a mně bylo jasné, co to znamená. Chytil jsem svůj úd a mazlivými pohyby jsem ho mezi svými kostnatými prsty začal drtit, dokud jsem s hlasitými výkřiky nevyvrcholil. Ani můj přítel na sebe nenechal dlouho čekat a udělal se.

Už jsem to nemohl déle snášet. Každý den s ním souložit ze strachu, že když to neudělám, zbije mě. Měl jsem toho už plný zuby. Všechno mě bolí. Tělo, mysl, duše. Jsem ztroskotanec. Včera jsme se trochu pohádali. Naštěstí uznal, že brambory přesolil, takže se mi nic nestalo, ale takhle žít pořád nemůžu. Vždyť mě psychicky úplně zničí, ale o to mu s největší

pravděpodobností taky jde. Chce si mě k sobě přivázat. Chce, abych se na něm stal závislým. Ovšem to se chlapec trochu přepočítal, protože já už tohle snášet nehodlám. Sedím si takhle u nás v ložnici na posteli a v sobě už mám půl litru jeho nejoblíbenější whisky. To se mu moc líbit nebude, ale mně už je to úplně jedno. Teď když vím, že to všechno skončí, už je mi to fuk.

Dojel jsem zbytek té whisky a pomalu jsem se dopotácel do koupelny, kde jsem se znaveně opřel o vanu. Jsem úplně na mol. Můj mozek přesto pracuje na plný obrátky, protože ví, že tohle je vážně důležitý. Z kapsy u kalhot jsem vylovil dvě tablety prášků na spaní a bez váhání je spolkl. Asi po pěti minutách mi v mozku vypukl cirkus. Obraz, který jsem viděl, se mi začal rozmazávat a hrát krásnými barvami. I přesto, že jsem se chtěl dál dívat na to barevné divadlo, omdlel jsem a odplul do ztracena. Ovšem jen na malou chvíli.

Byla mi hrozná zima. Měl jsem příšerný křeče, vysokou horečku, závratě, hodně jsem zvracel a každou chvíli omdléval. Nikdy jsem se tak příšerně necítil. Bolelo mě úplně celé tělo, ale hlavně duše. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem stále naživu. Byl jsem tak důkladný, měl jsem i strach. Pud sebezáchovy Vám nedovolí vše, ale na tohle jsem se připravoval dlouho a důkladně. Tak jak to, že jsem stále naživu.

Toto je naprosto zoufalá situace už jenom z toho pohledu, že on je na mě neskutečně naštvaný, což je opravdu zlá situace. Bůh ví, co se mnou provede, až se postavím na nohy. Mám pocit, že nic hezkého to nebude a toho se vážně bojím. Třesou se mi ruce a je mi strašná zima. Chodí mě každou chvíli kontrolovat, jestli dýchám, a i když vím, že je na mě naštvaný, snaží se to maskovat a za to jsem vážně rád. Na to, jak se zrovna cítím, nemám na hádky vůbec náladu.

Přisedl si ke mně a dal mi napít, potom se mi podíval zhluboka do očí a já v nich vyčetl strach, což mě velmi překvapilo, ale i vyděsilo. Že by mě nakonec přeci jen miloval? Pomalu jsem se posadil a přesunul jsem se mu na hrudník, přičemž mě objal a já na něm klidu usnul. Když jsem se probudil, ležel jsem na posteli s podepřenou hlavou, obkladem na hlavě a připravenou snídaní na nočním stolku. Nikdy bych nic takového od něho nečekal, ale jsem za to strašně rád.

Po dvou dnech už jsem se občas trochu postavil na nohy, ale nebyl to žádný zázrak. Bylo ráno, když jsem si na něj sedl, začal ho vášnivě líbat a svlékat. On jen seděl, hladil mě po těle a nechal mě, ať si s ním pohraju. Jemně jsem olízl špičku jeho ztopořeného údu a už se to na něm začalo projevovat. Olízl jsem jeho penis po celé délce, jemu uniklo zasténání a já nevím, jestli mě vyburcovalo zrovna tohle, ale začal jsem být náruživý, svlékl jsem se a tvrdě si sedl na jeho ztopořený úd. On mě chytil za pas a začal ovlivňovat moje přírazy, čímž jsme se během chvíle udělali.

Vyčerpaně jsem se opřel o jeho hrudník. Chvíli jsme jen na sobě seděli a povídali si, ovšem já byl i po tak krátkém sexu velmi unavený, začal jsem zívat, on si toho všiml, jemně mě vzal do náručí a odnesl do postele, kde mě uložil. Po dlouhé době jsem byl zase šťastný, ale za jakou cenu.

Zajímalo by mě, kdy se z tohohle stereotypu dostanu. Ráno vstanu, celej den koukám na bednu a večer jdu spát. Už mě to nudí. Po tom mém pokusu sáhnout si na život na mě začal být hodný. Nevím proč. Každopádně se začal chovat jako každý jiný člověk a mě to kvůli té jeho povaze děsí. Nemůžu se zbavit dojmu, že se blíží katastrofa a tentokrát to přecházet

nebudu. Musím být neustále ve střehu. Jak jsem již řekl, hodně se nudím. Celý dny nic nedělám. Prostě se furt a jenom válím. Je toho názoru, že jsem ještě dost oslabený. Proto musím odpočívat a ne se namáhat a rozrušovat. Na druhou stranu je to ale fajn. Nemusím mít strach, že mi něco udělá, když například zkazím večeři. V televizi zase nic není, tak jen znučeně přepínám programy a hledám něco, na co se dá alespoň trochu dívat. Byl jsem do toho přepínání tak zabraný, že jsem si ho vůbec nevšiml, když si vedle mě sedal. Zjistil jsem to, až když mi pod nos strkal misku s chipsy.

Zhluboka jsem se mu zadíval do očí a aniž bych nad tím přemýšlel, rukou jsem si přešel přes rozkrok, což ho muselo vydráždit, jelikož si přede mě klekl a to mě úplně vyvedlo z míry. Zíral jsem na ten výjev s otevřenou pusou a čekal, co se bude dít. Svými dlouhými prsty mi chvíli přejížděl přes rozkrok, než se na mé mužství přisál ústy a i přes kalhoty ho začal sát. Když se odtáhl, na látce mi zbil mokrý flek. Poté mi sundal kalhoty i se spodním prádlem a můj ztopořený úd se konečně mohl ukázat v celé své délce. Jednou rukou po něm přejížděl nahoru a dolů, zatímco jemně nasával špičku. Takový nával rozkoše se na mně začal projevovat a já se hlasitě rozvzdychal. Potom ho vzal do svých úst celý. Dával si ho dovnitř a zase ven a jemně mě u toho kousal. Myslel jsem, že zešlím. Nikdy bych neřekl, že umí být i takhle jemný. Ovšem na tyto úvahy je času dost. Teď mám na práci něco jiného.

Sex s ním byl najednou úplně o něčem jiném. Už si neužíval jen on, ale bral ohledy i na mě. Ptal se mě, co se mi líbí a co zase ne. Jak, kde a kdy to chci. Ta pozornost z jeho strany mě velmi těšila. Další velká změna, která nastala, byla, že mě přestal hlídat a držet doma. Pouštěl mě ven. Ovšem měl jsem mobil a každých třicet minut jsem se mu hlásil. Nevadilo mi to, ta svoboda za to stála. Dnes jsem přišel domů úplně nadrátovanej. Dal mi s sebou i nějaký prachy a mě nenapadlo nic lepšího, než si za ně koupit snůh. Ovšem neměl jsem ho pěkně dlouho, takže když jsem si šlehl, udělalo se mi asi po pěti minutách zle a já vyklopil celej obsah svého žaludku do křoví.

Když jsem se konečně dopotácel domů, podíval se mi do očí a okamžitě věděl, o co jde, ale nic na to neřekl. Jen mě sebral z podlahy, na kterou jsem se svalil, když jsem zabouchl dveře od bytu, odnesl mě do postele a já odpadnul. Ráno mi bylo kupodivu dobře i on byl příjemně naladěný. Přistoupil ke mně, když jsem si vařil kávu a jemně mě políbil na šíji. Já jsem mu polibek oplatil na jeho vlhká ústa a než jsem se nadál, šoustali jsme spolu na kuchyňský lince.

Moc si z toho nepamatuju. Chvíli jsme se líbali, pak jsem ho přirazil k té lince, začali jsme se svlékat. Dráždili jsme jeden druhého tam, kde to máme nejraději a pak jsem do něj pomalu pronikal. Nejprve jsem přirážel pomalu, ale potom, co chtěl, abych přitvrdil, jsem přirážel rychleji, intenzivněji a hlouběji. Byl to krásný pocit, tak blízký a příjemný. I přesto, že to bylo poprvé, co jsem šoustal muže, to byl pocit natolik známý a zapomenutý. Konečně jsem byl opravdu šťastný.

Jediné, co jsem cítil, byla neskutečná bolest a zima, která ne a ne ustoupit. Ani nevím, jak přesně se to odehrálo. Ještě teď to nechápu. Měl jsem dojem, že je vše v pořádku, že je všechno konečně tak, jak to má být, ovšem tak šeredně jsem se zmýlil. Ale v kom? V sobě? To je dost možné. Instinkt mě zklamal a já přestal být ve střehu. Začal jsem mu znova věřit. Věřit v tom, že mě přeci jen může doopravdy milovat. To byla velká chyba. Jemu to za vinu dávat nebudu. Je nenapravitelný a moc dobře to vím. Za tuhle situaci si můžu jen já sám.

Jsem nejspíš ve sklepe. Je tady tma, vlhko a zima. Mám tady láhev špinavý vody, matraci a zatuchlou deku. To jsem to tedy dopracoval daleko. Byl bych radši, kdyby mě pořádně zkopál a pak svázel někde doma, ale tohle je vážně průser.

Mám takový dojem, že mě praštil lopatou pěkně po hlavě a potom mě odtáhl sem dolů, kde jsem zavřený už asi pátý den, ale jistý si tím nejsem. Ta tma člověka mate.

Každý ráno sem přijde, hodí mi něco k jídlu, ani se na mě nepodívá a odejde. Musím se odsud nějak dostat, jinak zdechnu hladu a zimou. Buď jsem něco provedl, když jsem byl sjetej venku. Nebo se o mně dozvěděl, něco, co se mu moc nelíbilo, anebo, což je nejpravděpodobnější, mu něco přelítlo přes nos a teď si na mně léčí své komplexy.

Absolutně nechápu, čeho tím chtěl dosáhnout, ale v tu chvíli jsem si o něm myslel, že je to naprostý idiot. Něco ho naštvalo, to už na něm poznám. Vždycky má takový nasraně zamyšlený výraz. Ovšem mně už to bylo fuk, už ho mám totálně na háku. Přesto tomu, co udělal, se směji dodnes, i když bych měl spíš plakat.

Vrazil ke mně do sklepa jednou v noci, jak už jsem řekl, pěkně naštvanej. Přirazil mě ke zdi a docela hrubě mi stáhl kalhoty. Surově mi vrazil do zadku dva prsty, což mě vzrušilo. Jestli mě chtěl tímto ponížít a ublížit mi, nějak mu to nevyšlo. Začal mi prsty strkat hlouběji a já se přemáhal, abych nezačal sténat slastí. Po chvíli prsty vyndal a pomalu do mě pronikal svým penisem. Opatrně, aby si toho nevšiml, jsem mu pohlédl obličej. Napětí zmizelo a vystřídala ho slast.

Přirážel tvrdě, což bylo vážně skvělý. Jeho penis vnikal hluboko, při každém přírazu se dotkl mé prostaty a já se pokaždé musel kousnout do jazyka, abych rozkoší nevykřikl. Toto spojení trvalo velmi dlouho. Přirážel rychleji a intenzivněji a mně bylo jasné, co to znamená. Po chvíli začal slastí křičet, dokud se do mě neudělal a já též, čehož si samozřejmě nevšiml. Protože kdyby si toho všiml, asi by mě zabil.

Když odešel, začal jsem se strašně smát. Ten blb. Chtěl mi ublížit a místo toho mi udělal dobře. A s takovým blbem já si něco začal. Ach jo.

Poslední kapitola napsána: 27. 6. 2011

Beta-Read: 15. 7. 2011

Už jdou to dva dny, co tu byl naposledy. Sedím v koutě s koleny na břiše. Je mi zima, jsem špinavý, všechno mě bolí a mám dojem, že brzo začnu zvracet. Posledních pár dní bylo peklo. Nic mi sice neudělal, protože sem vždycky přijde, dá mi nějaký jídlo a zase vypadne. A v tom je právě ten problém. Ta samota mě asi brzo zničí. Nedokážete si ani představit, jaký to je, sedět v betonové kleci, kde je tma, vlhko, zima, ale hlavně jste tu sami. Jestli se rychle něco nestane, přijdu o rozum, ale myslím, že o to mu jde. I když u něj člověk nikdy neví. Z myšlenek mě vytrhly kroky, které se rychle blížily. V zápětí se otevřely dveře a on vešel dovnitř.

Zůstal jsem strnule sedět s otevřenou pusou. Vypadal jak chodící mrtvola. Podle všeho už několik dní nespál, byl nervózní a smrděl alkoholem. Pohlédl na mě, doslova mě skenoval. Na zem položil misku s polévkou, ale oči ze mě nespustil. Měl jsem sice strach, ale ten jsem překonal, tudíž jsem se ho zeptal, co se stalo. Odvrátil pohled stranou, když v tom se ke mně nečekaně rozběhl a kopl mě do hlavy, přičemž jsem druhou ránu schytl od zdi a svalil jsem se na zem.

Byl jsem jak Alenka v říši divů. Všude kolem mě poletovaly hvězdičky. Najednou jsem se cítil prázdný, svobodný a mimo toto odporné místo, ovšem to, co se dělo jsem vnímal. Běhal po místnosti. Křičel, až mě z toho rozbolela hlava. Kopl do misky a polévka se rozprskla na stěny okolo. Zaklel jsem si pro sebe, jelikož mám před sebou další den hladovky.

Nastalo ticho. Stál v rohu a díval se, jak mi teče z nosu a z rány na hlavě krev, když si najednou ke mně sedl, mě posadil, položil si mojí hlavu na hrudník a začal plakat. V tu chvíli jsem si uvědomil, že on není blázen, ale psychopat.

Proseděl se mnou v tý kobce celou věčnost. Bez přestání brečel, nadával, stěžoval si. Z toho, co říkal, si moc nepamatuju. Nesnesitelně mě bolela hlava, kterou mi rozbil. Seděl jsem vedle něho s hlavou na jeho hrudi a moje mysl se vznášela někde mezi tímto odporným místem a světem fantasmie, dokud mě těmi kecy neukolébá ke spánku. Probuzení bylo opravdu bolestivé. Celý tělo jsem měl jak ve skřípci. Měl jsem dojem, že mi vybuchl mozek, pálily mě oči a v žaludku jsem měl bahno.

Trvalo mi pěkně dlouho, než mi došlo, že je tu světlo, ale nemohl jsem přijít na to, kde se tu vzalo. Třeba jsem v nebi. Zavřel jsem oči a začal jsem klimbat. Vrzání kovových dveří od týchle kobky, který tak nesnáším. Nadzvedl mi hlavu a do úst mi vložil něco příšerně hořkého. Zase mě položil a odešel. Ten hořkej sajrajt jsem puse cejtil ještě hodně dlouho. Chtěl jsem to vyplivat, ale věděl jsem, že kdybych to udělal, bolest by nepominula.

Tohle je pro toho hajzla konečná. Jsem pevně rozhodnutej se odsud dostat a je mi jedno jak. Teď jsem ještě moc slabý, ovšem neříká se nadarmo, že kdo si počká ten se dočká. Seděl jsem na posteli a díval jsem se s údivem na tu kravou spoušť. Nemohl jsem pořád uvěřit tomu, co jsem dokázal. Můj mozek jako by se odlepil od mé hlavy. Jako bych tady ani nebyl. To, co vidím, vidím jakoby zpovzdálí. Jako ve snu. Ale nevádí mi to. Ta noční můra, která trvala několik měsíců, je pryč já jsem nesmírně rád.

Strašně jsem se lekl, když mi někdo položil ruku na rameno. Podíval jsem se na toho člověka, ovšem nevnímal jsem ho. Byla to jenom černá skvrna, nic víc. Opět jsem sklopil zrak ke krvavé louži na bílém koberci. Nic jiného mě ani nezajímalo.

Probral jsem se z toho deliria a nebylo to nic hezkého. Nebyl jsem v ložnici. Byl jsem připoutaný k posteli, bůh ví kde. V místnost nebylo nic než ta postel a malý stolek. Trvalo mi, než jsem si uvědomil, co jsem vlastně udělal, ale v tu chvíli to nebylo podstatné. Podstatné bylo to, že jsem chtěl být v té ložnici a ne zde. Začal jsem křičet a házet sebou ve snaze dostat se odsud pryč, když v tom se znenadání rozlétly dveře a dovnitř se nahrnuly ty černé skvrny, které byly i v ložnici. Někdo mi chytl nohy, někdo hlavu a v zápětí jsem ucítil v rameni krátkou, přesto silnou bolest. Během chvíle jsem usnul.

Byl jsem obviněn z brutální vraždy, ale z nějakého neznámého důvodu jsem skončil na oddělení psychiatrie. Co přesně se stalo ten osudový den, si dávám dohromady ještě teď. Ale nebojte, neošidím Vás. Jsem teď ale už moc unavený a za chvíli mi stejně donesou prášky. Dobrou noc.

Čekal jsem v klidu, kdy mi ten bastrard přinese oběd, opřenej o zeď a rozmýšlel se, jak to všechno provedu. Určitou představu jsem měl, ale u něho je lepší mít záložní plán. Navíc člověk nikdy neví. Hlavně jsem si dokola opakoval, že až se dostanu z téhle kobky, musím najít telefon, byla by ztráta času hledat vchodové dveře, stejně by byly zamčené, takovej blbec

on zase není. Když jsem zaslechl kroky, v klidu jsem se opřel o stěnu a předstíral spánek. Po chvíli se dveře otevřely. Položil na zem můj oběd, přistoupil ke mně a chvíli si mě prohlížel, pak mě pohladil a odešel. Chvíli jsem ještě vyčkával, než jsem se pustil do oběda.

Miska nebyla nic moc, ale byla kovová a to na chvilkové omráčení postačí. Do večera jsem si pořád opakoval svůj plán, a když jsem potom zaslechl kroky, schumlal jsem deku, takže to vypadalo, že pod ní spím a stoupl jsem si za dveře, které se v momentu otevřely. Nechal jsem ho vstoupit dovnitř a pak ho vši silou praštil.

On se zapotácel a spadl na zem. Ještě se po mě stihl podívat, když jsem ho kopl do obličeje a on zůstal ležet na zemi. Vyběhl jsem ze sklepa a bral schody do prvního patra do dvou. Na to jak jsem byl hubený a zesláblý, to byl opravdu ctihodný výkon.

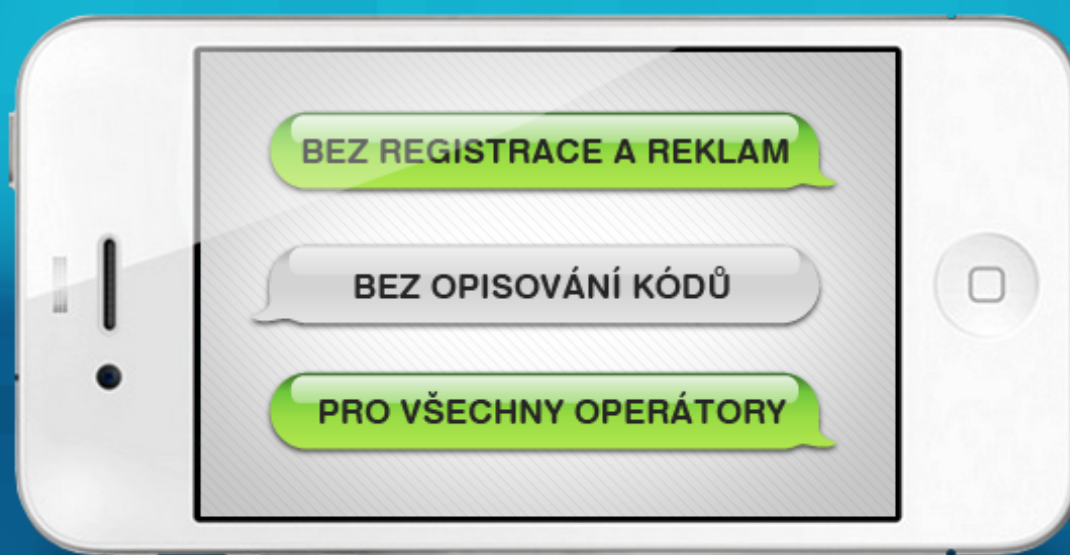
Nejprve jsem prohledal obývací, pak kuchyň, kde jsem sebral dlouhý nůž, kdyby něco. Když jsem vešel, do ložnice už tam na mě čekal, s rozbitým obličejem. I přesto, že jsem byl dvakrát tak hubený jako on, měl jsem velkou výhodu. Za prvé jsem byl rozhodnutý se odsud dostat a za druhé jsem měl nůž. Bez váhání jsem se na něj vrhl a srazil ho na zem.

To, co následovalo, byla doslova krvavá řež. Dvakrát jsem bodl. Jednou do stehna a jednou do zápěstí. On se ode mě odstrčil nohama a já hlavou padl na topení, jen to zaprskalo. Když jsem vzhlédl, seděl a držel si zápěstí, ze kterého mu proudem stříkala krev, jelikož jsem mu přerýval žíly. Sledoval mě, jak se namáhavě zvedám. Pomalu jsem k němu přistoupil a hrubě ho kopl do hlavy. Jednou, dvakrát, třikrát. Dokud se bezvládně nesvezl po zdi a nezůstal zaklíněný mezi stěnou a nohou postele.

Nechápal jsem, proč se nebránil. Dřepěl tam a čekal, až k němu dojdou. Ani se nehnul. Bylo to divný. Klekl si k němu a nožem mu zajel do těla. Bylo to divný. Jako by tam ani žádnou kůži, která by tělo chránila, neměl. Nůž jsem vytáhl a znova zandal. Vyndával jsem ho a zandával, dokud všude nebyla krev. Potom jsem ho popadl za ruku a odtáhl ho z místnosti, přičemž za sebou nechával širokou krvavou stopu, kterou svými nohama ještě rozmazával po koberci.

Vrátil jsem se do ložnice, posadil se na postel a prohlížel si zakrvácený nůž, jež jsem po chvíli zkoumání zhnuseně odhodil do kouta. Seděl jsem tam a čuměl před sebe a nemohl uvěřit tomu, co jsem před chvílí udělal, když se zezdola ozvala hrozná rána a do domu se vřítily lidé.

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu